

Kedves nyugdíjas társaim!

Lehet, hogy váratlanul érinti Önöket az az elhatározásom, hogy – legalábbis egyelőre – abbahagyom a „Kattints rá nagy!” tanfolyamokat. Szeretném ezért megindokolni döntésemet. Érveimmel nem kell feltétlenül egyetérteni, én csak azt szeretném, ha megismernék az én szempontjaimat is.

A „Kattints rá nagy!” tanfolyamokat 2007 januárjában kezdtem el, azaz az idei év már az ötödik a sorban. Ennyi idő után az ember még egy fizetős állásban is keresi a továbblépés, megújulás lehetőségeit. Így vagyok ezzel én is. Lényegesnek tartom leszögezni, hogy először helyben kerestem az újabb feladatokat, kihívásokat. Meg kell azonban mondanom, hogy sorra értek a kudarcok. Három ilyen kudarcról szeretnék röviden beszélni.

Idén lesz a nyugdíjasklub fennállásának 35. évfordulója. Tavaly érdemként hangzott el, hogy klubunk egyedülálló abban a tekintetben, hogy eseményei fotókkal dokumentálva vannak. Arra gondoltam, hogy még inkább kiemelkedhetnék a sorból, ha ezt a példátlan dokumentum mennyiséget feltennék az internetre. Vállaltam volna, hogy a fényképeket 35 évre visszamenően beszkennelem (ezáltal az utókor részére digitális formában is megőrizzük), és egy ingyenes tárhelyen mindenki számára elérhetővé teszem. Ezen a tárhelyen jelenhetnének meg a jövőben készült fényképek is. A távolabbi jövőben pedig ez a képgaléria egy saját weblappá nőhetne volna ki magát, friss hírekkel, az elkövetkezendő programok pillanatnyi állásával. Ez utóbbit ugyan nem hangoztattam nyíltan, mert ennek létrehozásához még nekem is tanulnom kellett volna, de a fotógalériához minden készen volt, csak a munkát kellett volna elvégezni. Csöpi néni azt ígérte, hogy megkérdezi erről a tagságot, Önöket. Sajnos, ez elmaradt, helyette a nyugdíjasklub vezetősége határozott úgy, hogy ez nem jó, mert „ne nézzenek engem idegenek az interneten”. Nagyon sajnálom ezt a döntést. Sajnálom, mert sohasem fog kiderülni, hogy a többség hogyan vélekedne erről a lehetőségről. A „Kattints rá nagy!” program keretében több mint 150 emberrel találkoztam, és a csoportképek interneten való megjelenését senki sem kifogásolta. Sokan saját maguk is tesznek fel képeket magukról, családjukról pl. az iwiw-re. Ez a 150 ember a klub tagságának nem elhanyagolható hányadát jelenti, elképzelhetőnek tartottam volna ezért, hogy nagyon kevés ember tiltakozna az ötlet ellen. Ezekről természetesen nem tennék ki képeket (esetleg a csoportképekhez sem kellene beállniuk), vagy végső esetben akár ki lehetne az arcukat kockáztatni. Mindenesetre beszélni lehetett volna a kompromisszumos megoldásról.

A másik kudarcom a szövegszerkesztő tanfolyammal kapcsolatos. Természetes dolog, hogy ezen tanfolyam után kevesebben érdeklődtek, mint a „Kattints rá nagy!” internetes képzés után. Ezért első menetben csak három tanfolyam került megrendezésre. Talán ez sem volt nagyon rossz, hiszen volt olyan, aki kétszer is részt vett rajta. Amikor tavaly újra összejött egy tanfolyamra való létszám, akkor valaki – nem a kultúrház igazgatója – kitalálta, hogy legyen ennek a tanfolyamnak a díja 5000 Ft. Kérdésemre, hogy milyen alapon, hiszen ezen tanfolyam önköltsége kisebb, mint a „Kattints rá nagy!”-é, az volt a válasz, hogy a résztvevők kapnak valamit, és azért elvárható, hogy fizessenek is. Azt persze én is remélem, hogy a résztvevők nem úgy érezték, hogy én csak melegedni járok be a kultúrházba, de nekem az volt a véleményem, hogy ha én ingyen adok valamit (időt, energiát, némi szakértelmet), akkor abból más ne akarjon pénzt keresni. Ráadásul éppen ezzel egy időben kezdődtek a művelődési ház által elnyert pályázati pénzből indított tanfolyamok, melyek közül kettő is számítógépes ismereteket oktat. Mindkettő tanfolyam sokkal hosszabb, mint az enyém, és legalábbis a szövegszerkesztő tanfolyamról tudom, hogy profi előadó (egyetemen is ezt oktatja, könyveket is írt) tartja. Mindkét említett tanfolyam teljesen ingyenes a résztvevők számára. Visszának érezném, ha emellett egy olyan fizetős amatőr tanfolyam lenne meghirdetve, melynek díja többszörösen meghaladja az önköltséget. Ezért ez a tanfolyam sem valósult meg. Ez a második kudarcom.

Végül hadd beszéljek a harmadik kudarcomról is. Amatőr szinten eléggé érdeklődöm a digitális fotózás iránt. Ismereteimből össze is állítottam egy anyagot, amit szerettem volna másokkal

megosztani. Ez először valahogy a nyugdíjas klubon belül került szóba, de az volt a vélemény, hogy erre nincs érdeklődés. Ez nem is lepett meg, szerintem is inkább a fiatalabb nemzedék érdeklődne a téma iránt. Egy beszélgetés során, ahol a nyugdíjasklub vezetői is jelen voltak, megemlítettem ezt a művelődési ház igazgatójának. Nem mondhatom, hogy nagyon lelkesedett az ötletért. Szerinte erre a városban nem lenne érdeklődés. Másrészt engem féltett, hogy túl sokat akarok ingyen dolgozni. Felkért minket arra, hogy határozzuk meg, mennyit kérek én, és mennyit kér a nyugdíjasklub a tanfolyamért. Ezek után inkább letettem a tervemről. Nem egészen értettem, hogy miért kellene a nyugdíjasklubnak részesednie egy olyan tanfolyam bevételeiből, amit a város részére tartanék. Azt sem egészen értettem, miből valószínűsíthető felmérés nélkül, hogy érdektelenségbe fulladna egy ilyen ötlet. Hiszen Budapesten számos fotótanfolyam szerveződik. Igaz, ezekhez az általam javasolt semmiképpen sem hasonlítható, hiszen ezeket az ország legnevesebb fotósai tartják. Természetesen, meg is kérik az árát: egy-egy ilyen tanfolyam részvételi díja 150 ezer forint körül van. Arra gondolnék, hogy talán akad olyan ember, aki pillanatnyilag nem szándékozik ennyit költeni egy tanfolyamra, de pár ezer forintot megkockáztatna. Ebből eldönthetné, hogy később jelentkezik-e a profi által tartott előadásokra, vagy esetleg úgy gondolja, hogy a helyi tanfolyamtól is elég municiót kapott a családi vagy baráti körben való fotózáshoz. Ezért ezt a tervemet még nem adtam fel véglegesen. Ha nem is a művelődési házban, de Dunakeszi valamelyik intézményében talán találnának ebben némi fantáziát.

Kudarcaim miatt úgy gondoltam, hogy ha nem tudok helyben értelmes munkát találni, akkor máshol kell keresnem. Így találtam rá a Szociális és Rehabilitációs Alapítványra, ami krízishelyzetben lévő családok átmeneti elhelyezésével és munkába állításával foglalkozik. Ők több feladatra is kerestek önkénteseket. Jelentkeztem náluk, és jelenleg az általuk ellátottak gyermekeit korrepetálok matematika tárgyból. Nagyon megkedveltem az alapítvány önzetlen kollektíváját, és úgy látom, sok egyéb programban is segítségükre tudok majd lenni a későbbiekben. Nagyon jó érzés úgy segíteni másokon, hogy a tevékenységemből senki nem akar anyagi hasznot húzni. Az alapítványnál várhatóan bővülő tevékenységem miatt a jövőben egyre kevesebb időm marad a helyi munkákra.

A fentiek alapján talán érthetőek a motivációim, hogy a jövőben nem folytatom a „Kattints rá nagyira!” tanfolyamot. Az is nyilvánvaló, hogy a tanfolyami díj körül fennálló nézeteltérésünk csak része a történetnek, nem a lényege. De erről a problémáról sem szeretnék elfelejtkezni. Tettem egy olyan ígéretet, hogy amennyiben a tanfolyami díjat visszaállítják az országosan alkalmazott egyezer forintra, akkor átgondolom, nem fér-e bele mégis az időmbe ez a tanfolyam. Úgy gondolom, hogy ha én adom az időmet, energiámat és némi tudásomat, akkor más is hozzájárulhat a tanfolyam sikeréhez. Ezt különösen annak fényében merem kijelenteni, hogy a művelődési ház igazgatójától kapott tájékoztatás szerint ő nem tart igényt a tanfolyami díjra, azt visszajuttatja a nyugdíjas klub részére. A hallgatók által befizetett tandíj tehát nem a felmerülő költségeket fedezi, ellentétben Csöpi néni klubnapon tett bejelentésével.

Ha a nyugdíjas klub talál olyan vállalkozót (akár a korábbi hallgatók közül), aki szívesen tovább vinné a tanfolyamot, annak minden tölem telhető segítséget megadnék. Egyrészt a www.kattnagy.extra.hu domént és a hozzá tartozó tárhelyet saját költségemen még legalább egy évig fenntartom (a díj 2012. március 1-jéig ki van fizetve), ahonnan minden anyag letölthető, másrészt személyesen is szívesen segítek bárkinek, aki vállalkozna a tanfolyam vezetésére.

A tanfolyamtól függetlenül természetesen továbbra is bárkinek állok rendelkezésére, ha informatikával kapcsolatos problémája adódna. Kereshetnek engem az említett honlapon is megtalálható e-mail címeken, vagy a nyugdíjasklub előadás jellegű összejövetelein, ahová továbbra is szeretnék eljárni, amennyiben időm megengedi.

Dunakeszi, 2011. február 18.

Nagy Attila